

OBYČEJNÉ LHÁŘKY

 metafora

Manželky. Matky. Lhářky.

LOUISE GUYOVÁ

Emma je krásná, bohatá a znuděná. Lucie truchlí nad ztrátou manžela a obrací každou korunu. Na první pohled by nemohly být odlišnější, sdílejí ale jednu utajovanou neřest. Neřest, která způsobí jejich setkání a odhalí nečekané spojení. Obě jsou lhářky. Je lež tím správným rozhodnutím, když jde o rodinu, přátelství a všechno, na čem jim záleží?

„Výsledkem vkročení Louise Guyové do oblasti románů pro ženy je brilantní a poutavé čtivo, pyšníci se mimořádně promyšlenou zápletkou.“

– AusRom Today

„Na Obyčejných lhářkách se mi nejvíc líbila jejich uvěřitelnost. Vystupují v něm obyčejné ženy, které sužuje velký stres a vhání je tak do situací, do nichž se víc a víc zaplétají. Obě hrdinky jsou nedokonalé a realistické, vědomé si chyb, jichž se dopouštějí, aniž by věděly, jak se s nimi vypořádat.“

– Theresa Smith Writes

LOUISE GUYOVÁ

OBYČEJNÉ CHÁŘKY

Přeložila Věra Kotábová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Everyday Lies © 2017, 2020 by Louise Guy
Published by Lake Union Publishing, Seattle, USA
Translation © Věra Kotábová, 2021
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-587-6 (ePub)
ISBN 978-80-7625-586-9 (pdf)
ISBN 978-80-7625-186-1 (print)

*Rayovi s díky
za lásku, podporu,
povzbuzení a víru*

KAPITOLA JEDNA

EMMA

Emma vystoupila z eskalátoru, prodrala se rušným oddělením ložního prádla a zamířila do oddělení s domácími potřebami. Třásla se nedočkavostí. Nikdy by nevěřila, že při pouhém pomyšlení na to, že si v obchodě obstará dekoraci na stůl, se jí tak rozbuší srdce. Mimovolně se usmála. *Obstarat si něco* – to je to správné slovo vystihující její nekonvenční nakupovací metody.

Prošla kolem domácích spotřebičů a skleněného nádobí a zastavila se u stolu, na němž byl vystavený jemný porcelán, svícny a další dekorace. Emma hledala něco, co dodá jejímu stolu ten správný šmrnc. Menu na slavnostní večeři už vybrala, přesně věděla, jak stůl prostře, jaké použije přebory a servírovací talíře, ale potřebovala ještě tu příslovečnou třešničku na dortu, aby byl stůl dokonalý.

Nejspíš se minula povoláním. Měla se živit jako organizátorka akcí. Její muž měl vysoká očekávání, pokud šlo o organizaci jejich společenského života. Když spolu byli teprve krátce, navrhla, že si najmou odborníka. Daniel byl proti – chtěl, aby vybudování úspěšné investiční společnosti zvládli jako tým. Takže ji povzbuzoval, aby se z ní samotné stala odbornice, a k tomu taky v průběhu času došlo. Přírozeně se tak nestalo okamžitě. Emma šla cestou pokusů a omylů, jako třeba tehdy, když se rozhodla, že přemění

venkovní prostory u jejich domu v zimní pohádkový svět. Rozmístila tam snad dvě stě svící, ale nevzala v úvahu, že bude větrná zimní noc. Hostům se tak naskytl spektakulární pohled, když začal hořet ubrus a z venkovního posezení zbyla jen hromádka popela.

Cestou k dekoracím promnula v prstech krajkový ubrus. Nechtěla nic vyumělkovaného, jen něco, co zdůrazní její vytríbený styl. Široce se usmála. *Styl*. Ten určitě měla.

Za necelých pět minut si vykračovala k autu, srdce jí bušilo a tetelila se známým pocitem vzrušení. Dekoraci zkušně strčila do tašky. Samozřejmě věděla, že to je špatné, že by s tím měla přestat. Ale ta nedočkavost, to vzrušení, které jí to přinášelo, bylo tak návykové!

Emma si povzdechla, odsunula svoje oblíbené šaty od Donny Karan a sáhla po kousku od Gaultiera. Dávala přednost ležérnímu stylu, ale dnešního klienta, společnost Andean, si potřebovali pojistit, takže si musela dát zvlášť záležet. Medově blond vlasy si vyčesala do francouzského drdolu a zvolila přiléhavé šaty působící moderním a rafinovaným dojmem. Pro roli hostitelky během jedné z vlhkých nocí v Brisbane to bylo dokonalé.

Danielovo obdivné hvízdnutí, když vešel do ložnice, signalizovalo, že se rozhodla správně. „Nádhera, paní Wilsonová. Jste absolutně nádherná.“

Emma se usmála, když ji Daniel objal.

„Jsem to ale šťastlivec. Nejenže jsi mimořádně nadaná, ale taky sexy.“ Zajel prsty pod ramínka jejích šatů a sesunul jí je z ramen. „Proč si je na chvíli nesundáš? Abychom je před večeří nepomačkali.“

Emma se rozesmála a odstrčila ho. „Ale jdi, na to pak budeme mít spoustu času. Musíš se ještě osprchovat a převléknout. Měl by ses soustředit na Di a udělat dojem na ni i na ostatní lidi z Andeanu. Milionový obchod ti nespadne

do klína každý den, tak plýtvej svým šarmem na ni, ať máš tu smlouvu jistou. Pak můžeš zapracovat na mně.“

Daniel se postavil do pozoru a zasalutoval. „Rozkaz, madam. Šarm uplatním výhradně na zmanipulování klientky, jak velíte.“

Emma protočila panenky a postrčila ho směrem do koupelny. „Tak si pospěš a vyfešákuj se. Očekávám, že mě oslníš.“

Daniel se široce usmál, vlepil Emmě rychlou pusu na čelo a zamířil do koupelny.

Když vedla všech osm hostů do jídelny, jako obvykle zaznívaly obdivné výkřiky. Emmin dům měl vysoké stropy, mramorové podlahy a prostorné obývací místnosti. Přestože byl honosný, působil zároveň neformálně a útulně. Interiérová designérka, kterou si před pěti lety najali, měla pravdu: nábytek a textil ve stylu art deco je působivý a poslouží jako skvělé téma k hovoru.

Lahodné předkrmy i hlavní chod už snědli a Emma za smíchu a hovoru hostů servírovala dezert, malinové suflé. Pak se posadila na své místo a přihlížela, jak Daniel chodí kolem stolu a dolévá víno. Měl nový účes, který maskoval, že mu vlasy trochu ustupují z čela, a vypadal úžasně mladě a sexy. Vypasovaná bleděmodrá košile nejenže zdůrazňovala barvu jeho očí, ale napínala se mu přes vypracovaný hrudník a neponechávala nikoho na pochybách, že Daniel sportuje a svému tělu věnuje patřičnou péči.

„Tohle je krásný kousek. Je to sova temná? Podobnou jsem loni o Velikonocích zahlédla v Bunya Mountains.“ Tok Emminých myšlenek přerušila Di, výkonná ředitelka Andeanu. Právě držela v rukou stolní dekoraci a prohlížela si ji.

Emmě se rozbušilo srdce podobně, jako když odcházela z obchodního domu. Bude ji někdo podezřívát? Usmála se na Di. „Vlastně ani nevím. Dostala jsem ji od prarodičů.“

Ignorovala Danielovo zdvižené obočí. „Máme ji v rodině už dlouho.“

„Vážně?“ V Diině hlase byl znát nefalšovaný údiv. „Vypadá zbrusu nová, musíte se o ni dobře starat.“

Emma polkla. Proč jen říkala, že ji zdědila? Byla šťastná, že nezapomněla sundat štítek s cenou. „Nedávno jsem ji nechala zrestaurovat.“

Di přikývla. „Odvedli skvělou práci.“

Tlukot Emmina srdce se vrátil do normálu. Samozřejmě že nikdo neměl žádné podezření. Proč by ho taky měli mít?

„Asi od mých deseti let mě hrozně baví pozorovat ptáky.“ Di se usmála na Emmu. „Hádám, že jste si zjistila, že mě zajímají ptáci. Sovy jsou moji oblíbenci, jak je zřejmé z názvu naší firmy.“ Di začala vyprávět, jak při cestách ve Venezuele narazila na andskou trpasličí sovu, podle které pak pojmenovala společnost.

Když odešel poslední host, byla už skoro půlnoc. Daniel zavřel vchodové dveře a obrátil se k Emmě. „Dneska jsi byla skvělá.“ Přitáhl si ji k sobě. „Jestli tu smlouvu podepíšou, bude to díky tobě a té tvojí sově temné. To bylo úžasné, Em. Jak jsi věděla, že je Di celá divá do ptáků?“ Rozesmál se. „Mluvila o tom setkání se sovou skoro hodinu. Vidělas, jak její muž protáčet panenky?“

„Stejně jako všichni ostatní.“ Emma se na Daniela široce usmála. Ta dekorace byl skvělý tah. Neměla ani tušení, že se Di zajímá o ptáky, ani nevěděla, že společnost Andean je pojmenovaná po sově. Ten kousek ji zkrátka upoutal, když vybírala dekoraci na stůl.

„Fakt ti to dali babička s dědou?“ zeptal se Daniel.

Emma sklopila oči a zavrtěla hlavou. „Ne, promiň, to jsem si vymyslela. Nemám ponětí proč. Asi mi to znělo líp, než kdybych řekla, že jsem ji koupila zvlášť na dnešní večer.“

Daniel se tiše zasmál. „To byl dobrý nápad. Myslela by si, že se je usilovně snažíme okouzlit a kupujeme vycpané ptáky, abychom na ni udělali dojem.“

Přes šaty jí rukama sjel po bocích, až jí přeběhl mráz po zádech. Něžně se na ni podíval, mírně se usmál a přejel jí rty po ušním lalůčku. „Ty jsi tak úžasná manželka. Jsme skvělý tým.“

Krátce ji políbil a pak se od ní pomalu odtáhl. „Co kdyby sis trochu oddychla a já zatím uklidím kuchyň? Dneska už jsi toho udělala dost.“ Zamrkal. „Pak tě zaženu do postele a projevím ti svoji vděčnost za dnešní snahu.“

Když Daniel odešel do kuchyně, Emma se pořád ještě usmívala. Byl to hodný muž: milující a velkorysý. Zbožňoval ji. Myšlenky jí krátce zalétly k sově. Jak by se asi cítil, kdyby to věděl? Vytěsnila to pomyšlení z hlavy a místo toho se soustředila na pocity, které se jí rozlévaly po těle. Skutečnost, že svého muže i po patnácti letech manželství stále přitahovala, byla důkazem, že byli stvořeni jeden pro druhého.

Přešla do jídelny. Pomůže mu, než půjde nahoru. Stůl byl posetý prázdnými šálky od kávy a dezertními talířky, a když je rovnala na sebe, přistihla se, jak pozoruje sovu. Její oči na ni zíraly, jako by ji obviňovaly.

Měla by jí být vděčná, večere díky ní proběhla skvěle a Daniela Emmino úsilí potěšilo. Ale čím upřeněji se na ni dívala, tím víc se cítila nesvá.

Vzala ji do ruky. Zamířila přes jídelnu do prádelny a od tamtud do rozměrné garáže určené pro tři auta. Protáhla se kolem Danielova BMW a otevřela dvířka velké úložné skříně. Všechny krabice měly štítek s nápisem, většinou tam bylo napsáno „Kuchyňské potřeby“. Nadzdvihla víko nejbližší krabice a položila vycpanou sovu na vázu z broušeného skla – ta byla také úlovkem z velkého obchodního domu Danes. Nahlédla do několika krabic a uvědomila si,

kolik toho za posledních pět let pochází z Danes. Měla by být chytřejší a chodit na víc míst. Zasáhl ji osten viny. Teď už nedokázala vyhnat z hlavy myšlenky na Daniela. Zavrtěla hlavou. Chodit na víc míst? Dělá si sama ze sebe legraci? Představila si Danielovo zklamání, kdyby přišel na její tajemství. Musí s tím nadobro přestat.

KAPITOLA DVĚ

LUCIE

Přes celou učebnu byl natažený provázek a na něm byly pověšené malé modely sopek, z nichž každý měl představovat jedno dítě z druhé třídy. Zdi zdobily pestrobarevné obrazy a směsice příběhů napsaných rozmanitými rukopisy, od krasopisu přes řádky s písmeny o různé velikosti až po téměř nečitelné škrábanice. Lucie připevňovala poslední model sopky a přitom vyhlédla z okna. Zbývá ještě čtvrt hodiny, než zazvoní zvonek. Na školním dvoře vládł typický chaos: ozýval se odtud smích a výskání nejméně stovky dětí v zápalu hry, zatímco rodiče se proplétali mezi poletujícími míči.

Když se otevřely dveře, Lucie se ohlédla a zjistila, že vchází třídní učitelka Anna. Lucie v posledních dvou letech pracovala jako Annina asistentka a užívala si přátelské škádlení, kterým se špičkovaly. Co by za to dala, kdyby měla Anniny rovné, lesklé blond vlasy, které stále vypadaly, jako by právě dorazila od kadeřnice. Lucie toužila, aby sestřih jejích černých vlasů zůstal taky tak krásně rovný. Bez ohledu na to, kolik času ráno strávila jeho úpravou, než došla do školy, konečky se jí ve vlhkém vzduchu vždycky zkroutily.

„Ahoj,“ řekla Lucie.

Anna jí mávla rukou na pozdrav. Zrovna upíjela z hrnku kávy. Přešla ke katedře, doprostřed postavila tašku a vedle

ní šálek. „Viděla jsem tě, jak koukáš z okna. Všimla sis těch vražedných podpatků Tary Greenové?“

Lucie se usmála. „Ne, tu jsem neviděla. Co má dneska na sobě?“ S úsměvem vyhlédla z okna.

„Typický outfit poběhlce.“

Lucie potlačila zachichotání. „Kristepane, takové věci nemůžeš říkat.“

„Proč ne?“ Anna taky přistoupila k oknu. „Tamhle je. Sukně jí stěží zakrývá zadek. A není tak úplně z látky, kterou by sis vzala, když vezeš dítě do školy. A koukni, jak jde. Tak nechodí nikdo, pokud tedy nestrávil celou noc radovánkami v ložnici. Třeba proto si může dovolit platit za školu?“ Zakřenila se na Lucii.

Lucie odstoupila od okna a začala sundávat židle ze stolků. „Jsi děsná! Chudák ženská má nejspíš špatné držení těla a ty z ní hned děláš šlapku.“ Usmála se. „Panebože, fakt doufám, že není. A kdyby byla, nejspíš bych jí záviděla.“

Anna se zatvářila starostlivě. „Tom má pár milých svobodných kamarádů. Co kdybychom třeba zorganizovali nějakou večeři?“

Lucie zavrtěla hlavou. „Ne, ještě se na to necítím. Je to moc brzy a Noah je ještě malý – není mu ani šest. To mu nemůžu udělat. Už si toho prodělal dost.“

„Luci, už to jsou tři roky. Vážně máš pocit, že je to moc brzy? Copak by Matt nechtěl, abys byla šťastná?“

„Dokud na to nebudu připravená, tak nemůžu být šťastná.“ Postavila na zem poslední židli. „A kopni do sebe to kafe, za chvíli bude zvonit.“

Anna otevřela pusu. „Ale...“ Vtom zazvonilo a Anna už nic nedodala. Do třídy vtrhl chaos v podobě osmadvaceti sedmiletých druháků.

Pět minut před třetí vyklouzla Lucie ze třídy a pospíchala do kabinetu. Napsala odtamtud děkovný mail Mattovým

rodičům, kteří trvali na tom, že budou platit Noahovo školné.

„Matt by to tak chtěl,“ stál si za svým Mattův otec Walter.

Lucie věděla, že pro Mattovy rodiče to hodně znamená. Byla to součást jejich truchlení a ona jim byla opravdu vděčná. Po tom, čím vším si Noah prošel, bylo ježdění do téhle školy důležité.

Usmála se na matky, které se shromáždily před třídami a čekaly, až zazvoní. Přesně ve tři se otevřely dveře tříd a lavina nejmladších ročníků se vyvalila na chodbu. Když Noah spatřil matku, rozzářil se.

„Mami, mami, koukni, co jsem dostal.“

Lucie se široce usmála a objala ho. „To mě asi budeš muset představit.“ Natáhla ruku směrem k medvídkovi, kterého držel Noah v podpaží.

„To je pan Hamlet.“ Noah popadl medvídkovu tlapu, aby si s ní mohla Lucie potřást. „Je to třídní maskot. Dostáváme ho, když uděláme něco správného, a pak si ho můžeme nechat celý víkend a vyfotit se s ním a napsat, co jsme spolu zažili.“

„A teď jsi ho dostal ty? A za co?“

Noah se nadmul pýchou. „Ubránil jsem Emily před jedním zlým klukem. Zlobil Emily a já jsem mu to zatrhnul.“

„Vážně? Pověděls to paní učitelce?“

„Ne, udělal něco lepšího.“ Lucie vzhledla a viděla za Noahem stát jeho učitelku, Jane Winthropovou. Jane položila ruku na Noahovo rameno. „Zaslechla jsem ho, jak říká tomu klukovi, ať nechá Emily být. Pak vzal Emily za ruku a běžel s ní na hřiště a tam se klouzali na klouzačce. Ukázal, že je dobrý kamarád, a taky projevil odvahu. Jsem na něho hrdá.“

Lucie se usmála. Noah celý zrůžověl, jak se tetelil pýchou. Přitiskla si ho k sobě a znovu ho objala. „To jsi provedl dobře. Vážně jsi úžasný.“

„Noahu,“ navrhla učitelka, „co kdyby sis šel dát pana Hamleta do tašky a já si zatím promluvím s maminkou?“

Lucie se za ním chvilku dívala a pak se obrátila k učitelce.

„Tak tedy,“ spustila Jane. „Jak se vám daří?“

„Mně?“

„Ano, vám.“

Lucii ta přímá otázka překvapila. Jane moc dobře neznala, byly spolu ve styku jen proto, že byla Noahovou učitelkou. „Dobře. Proč? Je s Noahem nějaký problém?“

Jane zavrtěla hlavou. „Ne přímo problém, ale všimla jsem si, že je tišší než obvykle. Říkala jsem si, jestli u vás doma nenastala nějaká změna nebo jestli nemá nějaké starosti?“

Lucie si vybavila posledních pár týdnů. Noah byl trochu umanutější než obvykle, ale Lucie měla pevně nastavená pravidla ohledně toho, co je ochotná mu tolerovat. „Nejsem si ničeho vědoma.“

Jane přikývla. „Aha, tak to bude něčím jiným. Já jsem si to myslela. Probírali jsme tenhle týden rodinu. To mu možná vrtá hlavou, co myslíte?“

Lucii se udělal v krku knedlík. Samozřejmě. Nejradši by se kopl. Neměla pro sebe omluvu. Nenašla si čas, aby si přečetla osnovy pro tohle pololetí.

Jane se dotkla její paže. „Omlouvám se. Z vašeho výrazu soudím, že v tom asi bude ten zádrhel.“

Lucie přikývla. „To asi ano. Jak moc se v těch hodinách věnujete tatínkům?“

„Docela ano. Děti mají namalovat rodinu včetně dalších příbuzných a o každém napsat pár vět. Noah se rozepsal o vás, o babičce a dědečkovi a o tetách, strýcích a taky o bratranci a sestřenici. Pozorovala jsem ho a zdál se mi v pořádku. Namaloval vás všechny opravdu detailně, víc než ostatní děti, a vypadal, že je při kreslení šťastný. Ale začátkem toho-

hle týdne jsem si všimla, že je nějaký zamyšlený. Říkala jsem si, jestli v něm to téma nevyvolalo nějaké emoce.“

Lucie se podívala ke skříňkám, kde si Noah povídal s panem Hamletem. „To určitě. Večer si s ním o tom promluví. Díky, že jste mě na to upozornila.“ Pokusila se usmát. „Připadám si hrozně. Měla jsem si přečíst osnovy, abych s tím počítala.“

Jane zavrtěla hlavou. „Všichni máme moc práce a nestíháme, tak se neobviňujte. Přečtěte si je, až budete mít čas. Kdyby bylo potřeba, tak dejte vědět.“

Lucie přikývla. „Dám. A děkuju. Teď už bychom měli jít. Máme plavání.“ Zavolala na Noaha: „Poběž, musíme vyzvednout Liama a Ruby. Nechceš přece zmeškat potápění.“

Popadla Noaha za ruku, zatímco si cpal pana Hamleta do batohu, a společně spěchali na parkoviště.

Lucie autem vymanévrovala z přeplněného parkoviště akvaparku a byla vděčná za hodinu ticha, která ji teď čekala, než Kate přiveze Noaha domů. Chodil společně se svým bratrancem a sestřenicí na hodiny plavání a střídat se v dopravování dětí na různé kroužky byla rozhodně výhoda, i když to znamenalo, že se musela potkávat se švagrovou. Za deset minut už zatáčela na příjezdovou cestu ke svému domku. Povzdechla si, když se podívala na přerostlý trávník a neudržované záhonky. Musí si udělat čas a posekat zahradu. Třeba by se do toho mohla o víkendu pustit s Noahem. Tohle bývala Mattova starost. Kdyby byl naživu, byla by zahrada vzorně opečovaná a jejich dřevem obložený domek by nejspíš nechal obrůst psím vínem a květinami, aby zakryl jeho stáří a ošklivost. Jenže Matt už nežije.

Lucie vzala z auta Noahův školní batoh, a než vešla letitými dřevěnými dveřmi dovnitř, vyndala poštu ze schránky.

Přešla do kuchyně, odložila Noahův batoh, zapnula varnou konvici a posadila se na stoličku. Probírala se poštou.

Samé účty: elektřina, telefon a internet. Otevřela účet za elektřinu. Zhoupł se jí žaludek. Věděla, že ji zdražili, ale skoro dvojnásobně? Nemohli letos spotřebovat o tolik víc než loni, ale částka byla obrovská. To její rozpočet úplně potopí. Panebože, tohle nenávidí. Když Matt ještě žil, neměli s penězi problém. Pracoval jako dodavatel vína, dobře vydělával a spolu s jejím platem si žili pohodlně. Každý víkend chodili do restaurace, dvakrát za rok jezdili na dovolenou a postupně spláceli hypotéku. Teď si mohla stěžít dovolit pro Noaha nové oblečení, když z toho starého vyrostl. Dokonce ani když pracovala na plný úvazek, nedokázala úplně pokrýt všechny jejich výdaje. Matt sliboval, že si sjedná životní pojištění, ale nedostal se k tomu. Místo toho ji tady nechal truchlit a prakticky bez peněz.

Voda v konvici začala vřít a vytrhla Lucii z přemýšlení. Čaj jí nepomůže. Vstala a otevřela ledničku. Láhev sauvignonu blanc, kterou tam dala včera večer, byla správně vychlazená. Víno. To bylo všechno, co jí po Mattovi zbylo. Řada beden s vínem zabírala půlku garáže. Investovali do několika malých vinařství v Jižní Austrálii a Matt trval na tom, že podle smlouvy dostane dvě bedny z každé nové sklizně. Lucie se usmála, díky Mattovi přestala být abstinentkou a dala se na víno – bílé i červené. Dokázala teď snadno rozpoznávat různé chuti. Nalila si velkou sklenici a vzala si ji s sebou do obýváku. Ještě před třemi lety jí peníze nepůsobily žádný stres. Teď jim, nebo přesněji řečeno jejich nedostatku, přisuzovala i první šediny, které se jí objevily ve vlasech. Ustrkla, zavřela oči a v myšlenkách se vrátila k Mattovi. Usmíval se na ni a sledoval, jak si vychutnává víno. Takhle zůstávali ve spojení, byly to chvíle, kdy mohla relaxovat, myslet na něho, sdílet s ním své problémy a novinky o Noahovi. Dřív by si nepomyslela, co zmůže jedna sklenka vína.

Když dopřela, začal vyzvánět telefon a přerušil její myšlenky o Noahovi. Povzdechla si, když pohlédla na displej: Kate.

„Lucie, zdržela jsem se. Můžeš vyzvednout děti?“

Lucie odložila sklenku a podívala se na hodinky. Kate měla děti vyzvednout už před deseti minutami. „Vždyť už jim skončila lekce.“

„Nic strašného se neděje, Ruby na Noaha dohlédne. Jen tam zajed' a vyzvedni je, ano?“ Kate zavěsila.

Lucie zařala pěsti a zhluboka se nadechla. Nikdy si s Kate nerozuměla. Panovačná, sebestředná, moc důležitá. Když se Lucie s Mattem brali, zrovna při svatebním přípitku musela ohlásit svoje těhotenství, místo aby normálně pogratalovala ženichovi a nevěstě.

Skousla si ret. A co kdyby nemohla děti vyzvednout? Kate se na to ani neobtěžovala zeptat.

Pospíchala do kuchyně a popadla kabelku a klíče. Podívala se na láhev vína. Byla ze třetiny prázdná. Vypila jenom jednu sklenku, ale velkou. Zaváhala. Měla by zavolat Mattovým rodičům a zjistit, jestli by děti nemohli vyzvednout? Zavrtěla hlavou. Ne. Jan bude na hodině kreslení a bude mít auto. Zhluboka se nadechla. Cítila se dobře a vzhledem k tomu, že si nemohla dovolit vzít taxík na cestu tam a zpět, neměla jinou možnost.

Dávala si pozor, aby nejela rychle a udržovala bezpečnou vzdálenost od auta před sebou. Když vypila třetinu láhve, bude nejspíš přes limit, který povoluje zákon. Zastavila před akvaparkem. Liam seděl na schodech a vedle sebe měl tašku s věcmi na plavání. Lucie vyskočila z auta a běžela k němu. „Kde je Noah?“

„S Ruby. Ona se o něho *stará* – nevím přesně jak.“ Deseťiletý klučina protočil panenky. „Umírám hladý – přivezlas nějaké jídlo?“

Lucie ho ignorovala a šla dovnitř. Rozhlédla se a zastavila se u vchodu do šaten. Byli tam. Zatracená Kate. Jak mohla nechat pětiletého kluka samotného? Zamířila k Noahovi a Ruby a objala je.

Noah se jí vyvlékl. „Co tady děláš? Vyzvedává nás teta Kate.“

„Zdržela se. Jsi v pořádku? Nebál ses?“

Noah se na ni podíval, jako by se zbláznila.

„Proč bych se měl bát? Teta Kate se pokaždé zpozdí. My jsme se s Ruby osprchovali. A koukni,“ ukázal na sebe, „dokonce jsme se oblékli.“

Lucie se usmála. Na její švagrovou sice není spolehnutí, ale na neterř ano. „Děkuju, Ruby. Zapomněla jsem, jak jsi zodpovědná.“

Ruby se začervenala. „To je v pohodě, nemusíš se bát. Už jsem dost velká, abych dala na Noaha pozor. Maminka říká, že je mi sice teprve osm, ale chovám se jako třicetiletá.“ Obličej jí jen zářil, když opakovala matčina slova.

Lucie se usmála. Ruby byla tak nevinná, tak naivní.

„A byla to legrace, vidě, Noahu?“

Noah přikývl. Svou sestřenicí a bratrance zbožňoval. Neměl sourozence, ale oni mu je vynahrazovali.

„Tak dobrá, vyrazíme domů, ano?“ Popadla jejich věci na plavání a vedla je před akvapark za Liamem.

Když děti nastoupily do auta, zhluboka se nadechla. Přála si, aby si dala jen malou sklenku vína. Když jede sama, je to jedno, ale nechtěla ohrozit tři děti.

„Tak pojď, musíme jet, už je pozdě.“ Lucie vycouvala z Katininy příjezdové cesty. S úlevou vysadila neterř a synovce u jejich domu a předala je děvčeti na hlídání. Zuřila, že Kate nechala děti v akvaparku čekat. Byla pořád v práci, stejně jako Brad, její manžel. Někdy si říkala, jestli to byl dobrý nápad, že se po Mattově smrti přestěhovala do Queenslandu. Udělala to kvůli Noahovi, aby byl blíž Mattově rodině. Aby měl prarodiče, strýce a tety a bratrance a sestřenice, se kterými by mohl vyrůstat. Kdyby se vrátila do Kanady k vlastní rodině, musela by spoléhat jen na své dva bratry. Její rodiče už nežili a Noah by si neměl s kým hrát, protože

její bratři byli bezdětní. Ale chvílemi si myslela, že být na blízku Mattově rodině není zase tak dobrý nápad. Andrewsovi jí Matta pořád připomínali.

„Cos říkal?“ Uvědomila si, že Noah něco povídal a ona nevnímala ani slovo.

„Mám hlad. Mám strašný hlad. Proč jsi nepřivezla nějaké jídlo?“

Noahovo kňourání brnkalo Lucii na nervy. Zhluboka se nadechla. Byl unavený a ona už toho měla za dnešek taky dost. „Protože jsem vás neměla vyzvedávat já, zlato. Měla to na starost teta Kate, ale zavolala mi pozdě.“

„Tak jsi mi měla něco přivést. Mám šílený hlad.“

„Říkala jsem ti, že si máš dát před plaváním banán. Příště mě poslechni.“

„Nesnáším banány. Chci McDonalda. Vezmi mě k McDonaldovi. Teď hned.“

Lucie pevně sevřela volant.

„K McDonaldovi! K McDonaldovi!“ ječel Noah.

Lucie se podívala do zpětného zrcátka. Byl v obličejí celý rudý a pusu měl dokořán.

Promluvila klidně: „Přestaň křičet. Za pár minut jsme doma. Špagety budou hned. Víš, že po plavání si vždycky dáváme špagety, ne McDonalda.“

„Nesnáším špagety. Nesnáším je. Chci McDonalda.“ Začal natahovat.

Lucie zastavila na semaforu a pokoušela se ignorovat vzlyky, které se ozývaly ze zadního sedadla. Rozumnými argumenty s ním nic nespraví, jen ho potřebuje dostat domů, rychle a pokud možno v klidu.

Znovu pohlédla do zpětného zrcátka a srdce se jí rozbušilo. „Noahu, buď zticha,“ nařídila přísně jako učitelka. „Za námi stojí policejní auto. Co si asi policista pomyslí, když uslyší, že se mnou takhle mluvíš a že brečíš, protože není po tvém?“

Noah přestal vzlykat. Otřel si oči. „Bude si myslet, že jsi zlá, když mě nechceš vzít k McDonaldovi.“

Lucie upírala oči do zpětného zrcátka. Přimějí ji vystoupit z auta? Když se rozsvítila zelená, srdce se jí rozběhlo jako splašené. Rozjela se za autem, které stálo před ní. Žádné sirény se neozvaly. Blížila se její odbočka. Ve stejném okamžiku, kdy vyhodila blinkr, se rozblikalo policejní auto v jejím závěsu. Lekla se tak, až se jí udělalo špatně. Zabočila z hlavní silnice do vedlejší a třesoucíma se rukama stočila volant, zajela k obrubníku a zastavila. Otevřela okénko a zhluboka se nadechla čerstvého vzduchu, aby uklidnila rozbouřený žaludek.

„Proč jsi zastavila, mami? Rozmyslela ses? Pojedeme k McDonaldovi?“

Lucie zavrtěla hlavou. „Ne, myslím, že si se mnou chce promluvit policista.“

„Jaký policista? Kde je?“

Podívala se do zrcátka. Silnice za ní byla prázdná. Lucie se schoulila a položila si hlavu na volant. Ta blikající světla nebyla určená jí. Prokrista, málem dostala infarkt. Zatracená Kate, to všechno je její vina. Dokázala si představit, jak by se jí švagrová vysmála, kdyby Lucie nadýchala.

„Tak jedem k tomu McDonaldovi?“

Lucie se otočila k Noahovi. Zhluboka se nadechla.

„Ne, zlato. Pojedeme domů, uděláme si večeři a pak si něco pěkného přečteme, ano?“

Z Noahovy tváře se vytratila naděje a zkřivila se mu zlostí. Vší silou kopl do Luciina sedadla.

„Nech toho,“ okřikla ho Lucie, když zuřivě kopal a kopal.

„Nenechám!“ vřískal.

Lucie se od něho odvrátila a zadívala se na silnici. Kdyby Kate vyzvedla děti, jak to bylo v plánu, byla by teď doma, měla by pro Noaha hotovou večeři a vychutnávala by si

druhou sklenku vína. Už chtěla otočit klíčkem v zapalování, když ji do zad udeřil kopanec vedený plnou silou obou Noahových nohou.

„Au!“ Luciin obličej se zkroutil bolestí. Noahova noha zasáhla přesně to místo, které si včera namohla, když tahala těžkou krabici. Otočila se a zaměřila se na Noaha. „Okamžitě toho nech!“

Noahovi se po tvářích řinuly slzy, ale nepřestával kopat do sedadla.

Lucie ho popadla za nohu a sevřela ji. „Pustím tě, až slíbíš, že se budeš chovat slušně. Slyšíš mě?“

Noah brečel dál.

Stiskla ho ještě víc. „Povídám, slyšíš mě?“

Noah přikývl a velké slzy mu stékaly po tvářích.

„Jedeme domů. Sníš špagety a přestaneš takhle ohavně vyvádět, rozumíš?“

Noah přikývl a chytil Lucii za ruku. „To bolí, mami. Pust mě.“ Zíral na ni vytřeštěnýma očima. „Už budu hodný.“

Lucie povolila stisk a všimla si, že její ruka zanechala na Noahově noze červený otisk. Sevřel se jí žaludek. Otočila se dopředu. Ublížila synovi, opravdu mu ublížila. To se jí ještě nikdy nestalo. Bude si s ním muset promluvit. Vytočil ji, ale až dosud se nikdy neuchýlila k fyzickému trestu. Ruce se jí tráslly, když zápolila s klíčkem v zapalování. Den se nevyvíjel tak, jak si představovala.

Za dvě minuty zastavili před domem. Lucie odemkla, strčila do dveří a Noah vběhl dovnitř a utíkal do svého pokoje.

„Večeře bude za deset minut,“ zavolala za ním. Vešla do kuchyně. Láhev, kterou si předtím otevřela, stála pořád na lavici. Víno, které jí způsobilo tolik stresu, teď bylo přesně to, co potřebovala, aby se uklidnila.

Vzala láhev a nalila si sklenku. Bylo moc teplé. Otevřela mrazák a hodila do sklenice dvě kostky ledu. To je svato-

krádež, řekl by Matt. Lucie si vybavila tu příšernou jízdu autem. Kolikrát za den potřebovala víc než jen vzpomínku na něho. Potřebovala ho k výchově syna a Noah potřeboval jeho nekonečnou trpělivost a pochopení. Matt byl o hodně klidnější než Lucie. Vzpomínala, jak tenkrát, když byly Noahovi dva roky a válel se po zemi v záchvatu vzteku už pošesté toho dne, to Matt ustál a prostě čekal, až to Noaha přejde. Vůbec ho to nerozhodilo. Povzdechla si. Jak bude ona sama zvládat Noaha, až z něho bude puberták, když ho nedokáže zvládnout teď?

KAPITOLA TŘI

EMMA

Emma zastrčila mobil zpátky do kabelky a přivolala servírku.

„Kam ten spěch?“ zeptala se Cass. „Myslela jsem, že máme dost času na dlouhý klidný oběd.“

Emma se usmála. „Už je skoro půl páté, jsem si jistá, že jsme si ten dlouhý klidný oběd právě užily. Promiň, zlato, musím už jít. Potřebuju něco probrat s Danielem.“

Cass se zamračila. „Co je tak důležitého, že to nemůže počkat?“

Emma si skousla ret, nebyla si jistá, jestli to chce probírat zrovna s Cass. „Jde o mé rodiče. Dostala jsem od sestry esemesku. Souvisí to s jejich výročím svatby. Připadá na příští víkend a sestra se chce ujistit, jestli přijedeme.“

„Vy oba?“ Cass vyvalila oči.

„Ano, my oba. Proto to potřebuju s Danielem probrat.“ Emma položila svoji platinovou kartu na tácek a dívala se, jak ho servírka nese ke kase. Pak se znovu otočila ke Cass. „Hele, ještě jsem s ním o tom nemluvila. Původně jsem si myslela, že nepojedu ani já, ale Simone na mě naléhá. Je to jejich čtyřicáté výročí, takže se od nás čeká, že to s nimi pořádně oslavíme. Chystala jsem se jen poslat dárek, ale Simone si myslí, že se to patří a že bych na té oslavě měla být.“

„Samozřejmě že bys měla,“ opáčila Cass. „Vím, že se s nimi nevidáš moc často, ale tohle je důležité. Myslíš, že Daniel pojede?“

Emma zavrtěla hlavou. „Nejspíš ne. Doufám jen, že se nenaštve, když pojedu já.“

„Prokristapána, jsou to přece tvoji rodiče, ať se mu to líbí, nebo ne. Samozřejmě že musíš jet.“

„Není to tak jednoduché,“ zamumlala Emma a vzpomněla si na jejich poslední návštěvu v rodném městě. Daniel na něj měl plno trpkých vzpomínek. Nemluvil s ní o tom, naopak se stáhl do sebe a trávil čas sám, jak jen to šlo. Trvalo mu skoro pět týdnů, než se zbavil té své deprese, nebo co to bylo. Nechtěla, aby si tím procházel znovu.

„Nevím, proč by nemělo. I když jste se s nimi nějakou dobu neviděli, pořád se máte rádi a vycházíte spolu dobře, ne?“

Emma přikývla. „To samozřejmě ano. Ale problém je v tom, že nám to pořád připomíná minulost. Měli bychom o hodně snazší život, kdybychom pocházeli každý odjinud. To je opravdu to jediné, co nám působí potíže. Bez naší minulosti bychom byli naprosto šťastní.“

„Šťastní?“ Cass odložila svoji sklenku a pohlédla na Emmu. „A to mi říká žena, která se v životě řídí podle přání manžela a obléká se podle toho, jak on určí.“ Ukázala na Emmin talíř. „Jí králíka, aby náhodou nepřibrala, nepracuje, protože jí to manžel nedovolí, a upírá jí to jediné, po čem opravdu touží – miminko.“

Emma si připadala, jako by dostala facku. Zírala na Cass. „Vážně si myslíš, že to tak mezi sebou máme? Že se ke mně Daniel takhle chová?“

Cass pokrčila rameny. „Takhle to na mě vždycky působilo.“

Emmě se udělalo těžko. Občas vykládala o svých frustracích, ale neuvědomila si, že vykreslila tak hrozný obraz Da-

niela. „A co ty dobré věci, o kterých jsem ti vyprávěla? Že mě zasypává květinami a dárky a překvapuje mě romantickými víkendy? Zbožňuje mě, Cass, to vím určitě. Neříká mi, jak se mám oblékat nebo co mám jíst, a moje práce nebo dítě, to teď prostě pro něho není priorita.“

„Pro něho možná ne. Ale co ty a tvoje přání? A pak jde i o rodinu. To je přece tvoje důležitá součást a on tě žádá, nebo bych možná měla říct *přesvědčuje* tě, abys na ně kašlala.“

Emma si povzddechla. „Říkám ti znova, tak to není. Jeho minulost pro něj představuje velkou zátěž. Nedokáže se s tím srovnat. A skutečnost, že moje rodina je součástí jeho minulosti, je pro něho hrozně těžká. To jsem věděla hned od začátku. Není to nic, s čím by přišel až teď a hodil mi to na krk.“

„A tys na to přistoupila?“

Emma přikývla.

„Podle mě by ses teď měla ozvat a postavit se za to, co potřebuješ. Věci se mění a to, co potřebujeme, se taky mění. V tuhle chvíli to vypadá, že se všechno řídí podle něho. Ale možná,“ Cass pozvedla sklenku, „ze mě mluví víno, takže mě klidně ignoruj.“

To se snáz řekne, než udělá. Je opravdu tak slabá? Řídí Daniel její život? Ne, věděla hned od počátku, že bude obtížné zvládnout jejich minulost. Danielův otec, město Golden Bay i lidé, kteří tam žijí, to bylo to, co Daniel potřeboval nechat za sebou, a ona se od toho také musela oprostit, pokud měl jejich vztah fungovat. Výslovně to po ní nechtěl, ale tak to zkrátka muselo dopadnout. Daniela milovala. O jeho úspěch se zasloužili oba. Byli tým. On to uznával a respektoval. Otázky se vynořovaly prakticky jen tehdy, když přišly na přetřes jejich rodiny.

Vybavila si svého otce, nebyl jako Daniel. Byl to klidný muž a ve vztahu rodičů byla rozhodně dominantnější matka. Emma si nevzpomínala na jediný případ, kdy by otec

něco vyžadoval. To byla jedna z věcí, která ji na Danielovi přitahovala – že byl tak jiný než její rodina. Byl ambiciózní, úspěšný. Ano, byla by strašně ráda, kdyby souhlasil s tím, aby začala pracovat anebo aby si pořídili dítě, nicméně věděla, že s tím i bude souhlasit, jen teď zatím říká ne. Chtěl mít větší zavedenou firmu, aby se mohl později stáhnout a zaměstnat manažera, aby mohl být víc doma, až budou mít rodinu. Proti tomu mohla stěžít něco namítat.

„A jak se bude to výročí slavit?“

Emmě se ulevilo, že Cass změnila téma. „Moc zatím nevím, jen to, že oslava proběhne v golfovém klubu. Všechno zařizuje Simone.“

„Tvoje sestra? Je starší, nebo mladší než ty?“

„O čtyři roky mladší. Zatím jsem se podílela jenom prostřednictvím své šekové knížky, tak doufám, že má všechno pod palcem.“

„Daniel nechce, abys tam jela, ale nevádí mu, že to budeš financovat?“

Emma zaváhala. Byla vděčná za přerušení v podobě servírky, která se vrátila s její kreditní kartou a účtem. Podepsala ho a vstala. „No nic. Musím už jít. Jestli tam mám jet, musím se na to připravit.“

„Dobře,“ kývla Cass. „Žij si svůj život, nesmíš dopustit, aby se všechno točilo jen kolem Daniela.“ Naklonila se a objala Emmu. „Díky za oběd. Můžeme se sejít na kafe někdy v týdnu. A hlavně si pořád připomínej, že jste v manželství rovnocenní partneři. Nenech Daniela, aby ti diktoval, co můžeš a nemůžeš.“

Emma se usmála a ironicky jí zasalutovala. „Ano, šéfko.“ Dívala se, jak si to Cass rázuje přes parkoviště. Jenže až dojde na racionální debatu o jejich rodinách a rodném městě, nebudou Cassiny pokyny tak snadno proveditelné, jako teď odkývané.

„Nechci, abys tam jela.“ Daniel otevřel ledničku a vytáhl si pivo. „Už jsme to probírali dřív a dohodli jsme se na tom. Naše rodiny jsou minulost – dost nepříjemná minulost.“ Otevřel láhev a lokl si.

Emma pozorovala manžela a zvažovala své možnosti. Která taktika ho nejmiň našteve? „Hele, vím, že nechceš mít se svým otcem nic společného, ale moje rodina je jiná. Jsem s nimi pořád ve styku a čas od času se s nimi chci vidět. A tohle je pro mámu a tátu slavnostní den a chtějí, abychom tam všichni byli. Navíc od tebe ani nečekám, že bys tam jel.“

Daniel si odfrkl.

„Vyrazím ve čtvrtek a pomůžu jim s organizací. Vrátím se v neděli večer. Jsou to autem jen čtyři hodiny.“

Danielův výraz tuhl s každým slovem, které vypustila z pusy.

„Příští velké výročí bude padesátileté, takže mezitím tam nebudu muset jezdit. A už bych je měla navštívit, je to celá věčnost, co jsem tam byla naposledy.“

Daniel zavrtěl hlavou. „Ne, to bys neměla. Už jsi je neviděla celou věčnost, takže je nemusíš vidět ani teď.“ Když se díval na Emmu, měl v očích bolest.

Emma polkla. Cass se pletla. Nebylo to tak, že by ji Daniel chtěl ovládat. Ve skutečnosti se snažil vyhýbat bolesti, kterou mu tyhle debaty o návštěvách působily. Věděla, že je to pro něho bolavé téma, ale potřebovala tam jet a doufala, že pojedou s jeho požehnáním. Přistoupila k němu blíž a dotkla se jeho košile. „Ale jdi, brouku. Budu pryč jen pár dní, to je celé. Když nepřijedu, bude je to vážně mrzet.“

Daniel zavřel oči, když mu Emma sjela přes boky a stiskla mu zadek. Přitiskl se k ní a zasténal: „Ty víš, jak mě přemlouvat, co?“

Emma se zasmála a přitom rukama zajela dopředu na pásek džín a rozepnula mu zip. „To jsem si měla uvědomit hned, že to půjde tak hladce.“

Daniel otevřel oči a rysy v obličejí mu změkly. Vzal Emmu za ruce. „Tak si jeď, ale pamatuj si, pro mě Golden Bay a ti, kdo tam žijí, neexistují. Nechci o tom nic slyšet, Em.“

Emma přikývla. Bolest v jeho očích byla opravdová. Nebylo to tak, že by jí chtěl poroučet, chtěl chránit sám sebe. Byla to otázka sebezáchovy.

Když minula novou ceduli vítající návštěvníky v Golden Bay, sevřel se jí žaludek. Byla nervózní. Bylo to už víc než dva roky, co tu byla na maminčiných šedesátinách. Vlastně nebyl důvod, proč by se měla cítit provinile. Nic přece nebránilo její rodině, aby ji navštívila. Ujet čtyři hodiny autem není žádná nepřekonatelná překážka, toho jsou docela dobře schopni. Do mysli se jí vloudil obraz Daniela, jak stojí se založenýma rukama, tvář má zamračenou a neusmívá se. Dobrá, možná je tu jeden docela velký důvod, proč se její rodina necítí příjemně, dokonce jsou možná trochu vystrašení představou, že by za ní měli přijet. Daniel se po debatě o oslavě výročí stáhl. Emma jen doufala, že do neděle, než se vrátí domů, na to přestane myslet a bude to zase ten starý Daniel.

Emma jela po hlavní ulici a zpomalila, protože si všímala změn. Byly docela velké. Staré vývěsní štíty obchodů nahradily nové výlohy. Cestou už minula aspoň tři kavárničky, při její poslední návštěvě tu nebyla ani jedna. Na rozšířených chodnících byly rozestavěné stolky a židle a lidé, kteří tam seděli, se smáli, povídali si a užívali si svůj šálek kávy na odpoledním slunci. Golden Bay rozhodně vypadalo moderně.

Emma pokračovala po hlavní ulici, minula pekařství, zeleninu a řeznictví, které vlastnil Harvey, Danielův otec. Zajímalo by ji, zda má dost zákazníků. Byla vdaná za jeho syna, ale otce stěží znala. Setkala se s ním jednou ještě před svatbou a potom při svatbě, kdy ji krátce přivítal do rodiny. Daniel dával pozor, aby jejich rozhovor netrval moc dlou-

ho. Předtím jí řekl, že rodinu budou tvořit jen oni dva, že nechce, aby do ní patřil jeho otec ani nikdo další z jejich minulosti. Překvapilo ji, že vůbec pozval pár příbuzných. Původně se tomu chtěl úplně vyhnout, aby s nimi nemusel vůbec přijít do styku, ale nakonec ustoupil, když zjistil, jak je to pro Emmu důležité.

Emmě připadalo, že Harvey je docela příjemný, ale vzala si Daniela a respektovala jeho rozhodnutí nechat minulost za sebou. Do určité míry to kdysi cítila podobně. Když jí bylo sedmnáct, sebrala se a z Golden Bay odjela. Přestěhovala se tehdy s kamarádkou do Brisbane a obě si našly práci na půl úvazku. Emma se při vzpomínce na ty dva roky společné práce, večírků a soužití usmála. Potkala Daniela na koňských dostizích dva roky po svém odjezdu do Brisbane. Později jí řekl, že chtěl okamžitě zmizet, když se dozvěděl, že taky vyrostla v Golden Bay. Ale byl mezi nimi šestiletý věkový rozdíl, takže měli jeden o druhém jen mlhavé povědomí, chodili do školy každý na jiném stupni a měli rozdílný okruh přátel. Nakonec před ní tedy neutekl, prozradil jí, že byla tak zatraceně sexy, že to prostě nešlo. Ty pocity byly vzájemné.

Emma zpomalila, když mýjela občerstvení se smaženými rybami a hranolky – živobytí jejích rodičů. Nakonec úplně zastavila, ohromená změnou, jaká se s krámkem udála. Veškerá podobnost se starým obchodem včetně velké červené cedule hrdě hlásající „Fish and chips“ byla pryč. Na jejím místě teď na slunci zářil modročerný vývěsní štít, na němž stálo „The Café“. Chodník před podnikem lemovaly stolky a židle a ze dveří se vinula fronta lidí. Zákazníky představovali převážně teenageři ve školních uniformách. Někteří měli hranolky, ale většina držela kelímek s džusem. Cestou sem nezaznamenala žádný fresh bar, ale bylo jisté, že Golden Bay se proměnilo. Znovu nastartovala a popojela. Zákazníci tísnící se u vchodu jí neumožnili zjistit, zda jsou rodiče uvnitř. Raději pojede domů, než aby se s nimi

setkala v obchodě. Nestála o to, aby půlka města přihlížela, jak se vítá ztracená dcera s rodiči při návratu domů, což by nepochybně vyvolalo spoustu drbů.

Když Emma zabočila na příjezdovou cestu k domu svých rodičů, mimoděk se usmála. Město se zmodernizovalo, ale její rodný dům zůstal stejný. Tradiční queenslandský domek stál nahoře na kopci a shlížel na město pod sebou i na zátoku s bouřlivými vlnami vyhledávanou surfaři. Vyšla po schodech ke vstupním dveřím a všimla si, že na jedné stěně jsou barevné tahy štětcem. Že by vzorky nového nátěru? Rodiče se nejspíš chystají malovat fasádu. Vybavovala si, že současný béžový nátěr se zelenými okapy a mřížemi dostal dům v době, kdy byla na střední škole.

Mohlo jí tehdy být tak čtrnáct, takže změna by dávala smysl. Dům vypadal po dvaceti letech už dost omšele a potřeboval trochu vylepšit.

Když vyšla nahoru a vstoupila na verandu, přední dveře se otevřely dokořán a Emma se ocitla v pevném objetí dřív, než stačila pozdravit. Vůně parfému Charlie pro Emmu znamenala, že je doma. Bylo to zvláště úlevné. Co ale nebylo povědomé, bylo matčino tělo. Obejmout Maggie bylo obvykle skoro nemožné, protože měla objemné břicho. Ale dneska Emma nejenže spojila ruce za matčinými zády, ale cítila pod halenkou i její žebra. Odtáhla se a důkladně si matku prohlédla.

„Jsi strašně hubená. Vypadáš jinak“. Emma se původně chystala říct „úžasně“, ale při pohledu na matčinu tvář si tím nebyla tak jistá. Působila unaveně a pobledle. „Jsi v pořádku, mami?“

Maggie se rozesmála. „Ale prosím tě, já jsem si myslela, bůhvíjak nebudeš obdivovat moje nové a lepší já. Stálo mě to spoustu úsilí, než jsem takhle zhubla, chápeš?“

Emma se usmála, přestože si nebyla jistá, zda má věřit matčině veselé náladě. „Takže jsi v pořádku?“

„Chvillemi mi není úplně dobře, ale koneckonců už mi bylo šedesát, tak se to dá čekat. Figuru mám zásluhou cvičení, chodím do fitka a dodržuju zdravou životosprávu.“ Vzala Emmu za ruku. „Ale pojď dál a pozdrav tatínka, pak ti všechno řeknu.“

Emma se nechala vést matkou do obývacího pokoje, kde seděl její otec ve svém oblíbeném křesle. Klimbal se zavřenýma očima. Když vešly, otevřel je, vstal a pospíchal Emmu sevřít do mohutného objetí.

„Ems, moje milá Ems. Ani nevíš, jak rádi tě vidíme. Moc nás těší, žeš přijela.“

Emmě se sevřelo srdce. Bylo snadné sedět doma v Brisbane a přesvědčovat se, že rodičům bude jedno, jestli dorazí, nebo ne. Ale tatínkovo vřelé objetí naznačovalo, že jim to jedno není.

O chvílku později seděla Emma naproti rodičům a v ruce držela hrnek silného čaje, jak ho dělávala její matka. „Město vypadá skvěle. I ten váš krámk s fish and chips, tedy měla bych říct ‚kavárna‘. Kdy se všechny ty změny staly?“

„Když to tu rozhybal Andrew Myers,“ zasmála se Maggie. „Je to tak, Briane, že?“

„Jistě, miláčku.“ Otočil se k Emmě. „Andrew Myers, nebo Drew, jak si nechává říkat, je takový mladý ranař ze Sydney. Zastavil se u nás v podniku, když sem prvně přijel, a ptal se, kde se tu nejlíp surfuje. Trochu jsme si povídali. Je marketingový specialista, ať už to znamená, co chce. Abych to zkrátil, nakonec se rozhodl, že se tu usadí. Nejdřív se mu zalíbil maloměstský život, ale pak usoudil, že se potřebujeme přenést do jedenadvacátého století, a začaly se dít věci.“

„Spustil osvětu,“ navázala Maggie, „uspořádal schůzi na radnici a tam nám nastínil svoji vizi.“ Otočila se na manžela. „Takhle to řekl, ne?“

Brian přikývl.

„Ať tak, či onak,“ pokračovala Maggie, „všichni si myslí, že je blázen. Představ si, že by místní byli ochotní investovat do výloh a renovace obchodů. Nám všem připadalo, že úplně stačí, jak to je. Ale on se nevzdal. Dalo mu to docela dost práce. Sehnal spoustu vládních a komunitních grantů, aby se upravily ulice a výlohy obchodů. Jediné, co museli udělat majitelé, byla renovace vnitřních prostor.“

„Fakt?“ žasla Emma. „A co z toho měl?“ Připadalo jí podivné, že někdo, kdo nemá k městu žádné vazby ani tu nemá finanční zájmy, vynaložil tolik úsilí.

„Nic,“ odpověděl otec. „Tvrdil, že snil o životě na malém městě, které bude mít všechny vymoženosti velkoměsta, ale nikde nic takového nenašel. A když narazil na Golden Bay, rozhodl se, že tu zkusí svou ideu zrealizovat.“ Brian se zasmál. „A to se vsaď, že se mu to povedlo.“

„Město reagovalo báječně,“ vložila se do toho Maggie. „Jakmile se zřídily pěší zóny a vylepšily se výlohy, chtěli majitelé obchodů poradit, co s vnitřky. Musíš jít dovnitř a podívat se sama, jaká je to změna, všichni jsme to zrekonstruovali díky Drewovi.“

„Zapomnělas říct, že všichni do toho nebyli hned hr,“ opravil ji Brian. „Přesvědčování a plánování trvalo skoro rok. Lékárna, zelinářství a trafika se přidaly teprve, až měli všichni kolem opraveno. Pak si uvědomili, že přicházejí o zákazníky.“

„A co ten Drew dělá, když zrovna nemodernizuje zastaralá maloměsta? Jakpak si vydělává na živobytí, když pro vás pracuje zadarmo?“

„Nevíme jistě,“ připustila Maggie. „Lidé o tom hodně spekulují. Že zdědil balík, vydělal na burze, že investuje. Kdo ví? Když jde o jeho soukromý život, je skoupý na slovo. Rád si povídá o surfování nebo o svém dalším koníčku, o ptácích, ale jinak je docela tajnosnubný.“

„Tak to už se nemůžu dočkat, až uvidím obchod uvnitř. Úplně mi to vyrazilo dech, když jsem jela kolem. Ačkoli abych byla upřímná, většina dětí tam posedávala s džusy. Je někde ve městě bar s čerstvými šťávami?“

Brian se rozesmál. „Samostatný fresh bar tu není, ale můžeš si je leckde koupit. To je další z Drewových nápadů. Město teď žije o dost zdravěji.“

„Tak to mě překvapuje, že váš obchod ještě nenechal zavřít. Pochybuju, že smažené ryby a hranolky spadají pod jeho představu zdravého jídla. Radši si dejte pozor. Než se nadějete, mohl by z vás být obchod se zdravými potravinami.“

Emma si všimla, jak si její rodiče vyměnili pohled. Položila hrnek na stůl. „Nedělejte si legraci – prodáváte snad ještě pořád fish and chips, ne?“

„Ale jistě, jen jsme trochu změnili nabídku,“ odpověděla matka.

„Nemáme už v menu tu kuřecí rolku, kterou jsi mívala ráda,“ dodal Brian. „Základní věci nabízíme pořád – ryby, hranolky, burgery –, ale přidali jsme dost nového. Sushi, saláty, pár vegetariánských jídel a samozřejmě i čerstvé šťávy, jak jsi viděla. Obchodu to neuvěřitelně prospívá, jsme Drewovi hodně vděční.“

Emma zůstala sedět s otevřenou pusou. „Sushi? Džusy? Jak dlouho jsem tu nebyla? Proč jste se nikdy o ničem z toho nezmínili?“

Rodiče se na sebe nešťastně podívali a otec se ujal slova. „Em, většinou máš naspěch, když voláme, zlato. Rádi si poslechneme, co děláš, ale když se to všechno dozvíme, už musíš zpravidla někam běžet. Nebyli jsme si jistí, jestli by tě to zajímalo. Víme, že tě obchod nikdy moc nebral.“

Emma polkla. Opravdu neprojevovala žádný zájem o to, jak žijí rodiče? Volala jim každých pár týdnů, zpravidla v době, kdy Daniel nebyl doma, a je pravda, že vždycky

mluvila víc o sobě, protože předpokládala, že doma se nic nemění, že je to stejné jako vždycky. S úsilím se na ně usmála, ale žaludek se jí stáhl. Copak je opravdu tak sebe-středná? „Tak teď jsem tady a už se nemůžu dočkat, až mi to všechno ukážete.“

Maggie si zakryla pusou a rozkašlala se, až se jí celé tělo otrásalo.

„Jsi v pořádku, mami?“

Maggie přikývla. Přestala kašlat a vstala. „Samozřejmě, jen se potřebuju napít. Jdu si pro vodu a pak si připravím věci na večeri. Zatím si vy dva popovídejte, než to tam dám do kupy.“

Emma přikývla a ponořila se do vlastních myšlenek. Život jejích rodičů se úplně změnil a ona si toho ani nevšimla, dokázala si však představit, že totéž si myslí její rodiče o ní. Způsobila, že si připadají vyloučení z jejího života, nedůležití? Zamrkala, aby jí nevyhrkly slzy. Bylo snadné nemyslet na rodiče, když byli daleko, ale když tu s nimi teď seděla, jevilo se to úplně jinak.

Brian vstal z křesla. „Co kdybych ti přinesl věci z auta, zlato? Můžeš si zatím vybalit, než bude večere. Budeme jen ve třech. Zvali jsme i Simone a Johnna, ale nestihnou to. Zítřka ti to tu všechno ukážeme a v neděli vypukne ta sláva.“ Protočil panenky. „Sim z toho udělala větší událost, než jsme si mysleli.“

Emma se přenesla do současnosti a usmála se na otce. „Větší událost? Čtyřicet let je už pořádné výročí, to musíš uznat. *To by mělo být velké.* A jak se má Simone?“ Emma se sestrou od Maggiiných šedesátin skoro nemluvila. Vyměňovaly si přání k Vánocům a narozeninám, zpravidla poštou nebo mailem, ale to bylo všechno. Ne že by se úplně odcizily, jen žily velmi odlišné životy.

Otci se rozzářily oči. „Má se dobře, uvidíš zítřka sama. Chtěla přijet už dneska, ale říkala, že je utahaná.“